

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXII. Continuat idem argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

aliās verò duo dæmones, & unus homo: omnes proferebant, & perpetrabant abominabiles nequitias. Mirabar supra modum, videndo tam maledictum spectaculum; optabam illud summo conatu evitare, sed non poteram, neque sciebam intelligere, quomodo fieri posset, ut essent homines simul & dæmones. Tum Sanctus meus Angelus Custos mihi dixit: Soror, hunc in modum significatur & ostenditur, inveniri nonnullos homines adeò à diabolo possessos, ut tam gravia committant peccata, & cum tanta malitia, acsi forent diaboli; diabolos autem uti proterviâ & nequitia quorundam hominum, ad operandum ita per ipsos, ut hi non perdendo suam libertatem, quin potiùs augendo suam impudentiam, simul atque eadem cum diabolis scelera perpetrent. Et ecce, dum tales quidam homines reperiuntur in Republica, provocant graviter adversum se

iram Dei. Hoc mihi dixit Sanctus Angelus. Deus nobis propter semetipsum optuletur. Amen.

Quod Sanctus iste Angelus docuit Venerabilem Marinam, idem docetur à Sanctis Patribus, & sacris interpretibus, super ea loca Evangelij, in quibus Christus Dominus Judæos vocavit filios diaboli, & Judam diabolum, de quo S. Joannes ait, quod à diabolo, qui in cor ipsius introverat, occupatus, Christum ausus fuerit vendere. Vt is, qui ad tam consummatam pervenit malitiam, atque tam obstinatum proterviam, ita viventes, ut jam opera ipsorum & verba nihil differant ab illis, quæ dicunt & agunt ipsimet dæmones, quorum abominabiles effectus sunt tales, ut nihil in ipsis unquam pejus, nullamque majorem Dei offensam designaverit spiritus infernalis, quam cor humanum. Avertat ac impediat Dominus per suum pretiosissimum sanguinem, tam enormem precipiti modum.

CAPUT XXII.

Continuat idem argumentum.

IN Junio anni millesimi sexcentissimi vigesimi sexti, die Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli, vidi Jesum Christum Dominum nostrum, qui mihi dixit: Veni mecum, Anima, & quiesces modicum; atque sine mora me subito duxit ad quandam pulcherrimam aulam, ubi cepit deambulare, ducendo me juxta se. Perambulavit illam bis terve, presentibus innumeris Angelis, qui circumquaque occupabant eam aulam. Ego pariter deambulabam cum Domino, valde erubescens & pudefacta, quamvis mihi Ejusdem Majestas suavissimum exhiberet vultum; utque meam excuteret verecundiam, imposuit meo humero bis suam facram manum. Dominus se collocavit cum magna majestate in quadam sella, & ego ad sacros ipsius pedes, cum eodem pudore & verecundia, ac prius. Paulò post assurgens vidi crudelem diabolum procul distantem à loco, in quo eramus. Aspectus

illius erat terribilis, habebat multa capita, quæ omnia prodibant ex uno coilo. Loquebatur, petens aliquid à Jesu Christo Domino nostro, verum ego illum non intelligebam, quia videbatur loqui intradentes, & non distinguendo verba. Ex eo loco, in quo à me fuerat visus, accessit à tergo ad eundem Dominum, & intellexi, peti ab ipso facultatem nocendi certis personis. Sed Dominus illi cum summa gravitate, & velut indignabundus dixit: Apage, sufficiat tibi, quòd alios, propter malam ipsorum dispositionem, & quia seducti à suis cupiditatibus obsurduerant ad meas voces, corripuerim igne coelesti, & illorum animas addixerim inferno. Diabolus accepto hoc responso abiit in magnam actus rabiem. Ego perpendi, quomodo istud dictum Domini conveniret cum ea visione, quam præteritis diebus habueram de ijs, quos Divina Justitia puniverat.

Alludit Venerabilis Marina ad scriptum illud, quod retuli capite quinto hujus secundi libri

libri, unde nos pro nostra instructione colligamus, quam sit res indigna, quàmque caca deceptio, inire amicitiam cum hoc hoste infernali, qui dum blandiendo nos inducit in peccatum, terribili postea crudelitate urget accelerationem pœnæ, ut præveniat remedium emendationis. Habuit eadem Virgo aliam visionem (quam, quantum ex computatione chartarum arguitur, conjicio accidisse postremo sanctæ ipsius vitæ anno) ubi ipsi fuit in figura symbolica, multum simili ei, quam diabolus in antecedente visione assumpserat, representatus infernalis spiritus superbia, cum vitæ inde provenientius, unaque auxilium, quod ad illum vincendum Deus præstat suis amicis. Advertendum autem est, diabolum apparuisse transformatum in bestiam, quæ hic describitur, prout colligitur ex ipsa Virginis relatione, & expresse annotatur in margine à P. Michaële Orenja, cujusmodi annotationes ipse semper cum illa conferebat. Proderit nobis plurimum visio, ad agnoscendam, & cavendam contagionem huius affectûs, atque ad amandum Deum, eique serviendum, qui tam sollicitè suis servis, per suos Angelos, succurrit: pro his enim omnibus præclarum hic reperimus documentum. Refert Venerabilis Marina eventum hoc modo.

Dum aliquando his diebus manè vacarem meæ usitatæ orationi, invalescebat præter morem in mea anima affectus vilipensionis mei ipsius, propter ingens lumen cognitionis propriæ, quod mihi Deus dabat. Isti cognitioni se illa magis & magis immergebat, cum qua eoque est progressa, ut existimarem, mihi soli inesse omnes defectus & peccata, quæ possent in universis reperiri creaturis. Quando namque mea anima huc devenit, cum tota feratur ad sese despiciendam, non videtur quidquam videre oculis rationis, sed affectus, creditque facile, quidquid illi in mentem venit tendens ad sui contemptum. Perscrutabar specialiter materiam superbiæ, ac dicebam: Non est possibile, ut non inhæreat fundo meæ animæ illa prava & perversa radix superbiæ, quæ tam malos progerminat ramos, & peiores producit fructus, utque in hoc genere non committam gravissima peccata, & defectus;

atque adjuncti: Istud, opinione meâ, mihi Deus, est certissimum; quia verò tu, dilecte mi, es meus medicus, & mea salus, cura me Domine, & sana ab hac lepra & peste. Ità eram comparata, quando oculis animæ circumspiciens vidi aliquantum à me distantem quandam malam, magis, & crudelissimam bestiam. Habebat illa in unico collo septem capita, & in singulis suum abominabilem vultum, atque licet hi vultus tibi aliquatenus essent similes, plurimum nihilominus discrepabant, quoad formas & configurationes. Hæc infernalis bestia variè agitabatur a septem capitibus, horrendumque in modum contorquebat. Uno tristissimè gemebat, alio plorabat; uno videbatur velle gaudere, alio terribiliter vociferabatur; pariterque erat omnium reliquorum formidabilis affectuum, & figurarum diversitas.

Cognovi internè illuminata, per eam bestiam representari superbiam, & omnia vitia ac peccata, quæ illam comitantur. Quia verò mea anima occupabatur prædicto exercitio, & coram me videbam istâ infernalem bestiam, non est explicabile, qualis mihi ab ipsa fuerit incultus terror. Gemebam ex intimo corde meo, & exclamabam in animo, dicens Deo: Mi Deus, & mi Domine, adverte, per temetipsum te obsecro, quod hæc bestia me velit devorare. Veni citò, mi Deus, & libera me ab illa. Deinde conversa ad meos Dominos Angelos, præsertim meum Custodem, omnes invocabam, dicebamque ipsis: Venite mei Domini, venite quæm celerim, per amorem Domini Majestatis, aspiciate illam infernalem bestiam, nolite morari; alioquin me devorabit: destruite ipsam, mei Domini, & interficite in nomine Dei, atque divinâ illius virtute. Hunc in modum timendo ac trepidando, nè ab ea bestia devorarer, explicabam meam formidinem, nè me invaderet spiritus superbiæ, & præcipitaret in quodpiam peccatum arrogantiae, adversus fidelitatem, quam debeo amabilissimo Deo & Domino meo. Mei Domini Angeli videntes ingentem molestiam & affectionem meæ miserabilis animæ, valde properanter omnes decem

ad me venerunt, & undequaque me circumdantes, peramanter mihi dixerunt: Quid habes, Anima? quid habes? Noli illatenus affligi, aut metuere, nihil enim est, quod metuas, quia Deus est defensor tuus, & nemo te poterit aggredi, aut offendere, noli timere: adsumus namque, ut te custodiamus, nec unquam desermus. Propositum malæ istius bestiae aliud non est, quam ut te perterrefaciat, teque affligat: siquidem scis, Deum pro sua bonitate non permissurum, ut te occupet affectus, vel cogitatio superbia.

Mea anima magnum cepit solatium ex verbis meorum Dominorum, & singulariter Angeli Custodis, qui me paulò post alloquens: Aspice, inquit, eò, ubi est bestia, & vide, quid agatur. Feci id, ac vidi descendente ex cælo pulcherissimam & fortissimam cohortem Angelorum, qui omnes erant armati. Alij ferebant in humero sclopos, alij in manu lanceas; illi jaculantes ipsam impetiverunt, hi deinde illam circumdantes eidem appropinquerunt, & comprehensam confoderunt lanceis, ac maceraverunt, atque disperdiderunt. Hactam insigni obtentâ victoriâ, redierunt ad cælestem Jerosolymam, ubi adorantes Divinam Majestatem, profitebantur se ab hoc magno Domino accepisse suum robur & fortitudinem. Tum ad me conversi Angeli mei Domini, mihi dixerunt: Nónne nunc affluis solatio? nónne, Anima, es contenta? Ecce noveris, quòd Deus ita liberet ac abstrahat à peccatis, præservetque illos, qui ipsum timent & amant ex corde; sic destruat & confundat eos, qui alios incitant ad malè agendum. Ipse sit in æternum benedictus, & tu Anima, modò in tuo Domino quiesce. Post hoc singuli isti mei Domini recesserunt ad suum locum, & ego habui ingens solatium, fuique confortata in meo Deo, qui propter sua opera & misericordias laudetur in æternum. Amen.

In Augusto anni sexcentissimi vigesimi sexti, in vigilia S. Laurentij, vidi thronum magnæ majestatis, in quo sedebat Deus, & coram ipso, quasi ad unum latus stabat copiosa pauperum multitudo, ad alterum vero ingens numerus divitum. Utrique ex-

pectabant, ut à Deo quidpiam postularent. In spatio, quod intercedebat inter hos homines, & illum cælestem thronum, deambulabat Angelus sublimissimus, & magnâ conspicuus autoritate, qui accedens ad pauperes, dixit illis: Quid petitis? Domine, responderunt, petimus cibum, vestitum, & reliqua necessaria ad transigendam vitam. Sanctus Angelus, quantumvis vultu severo, voce tamen blandâ, ijs dixit: Quomodo verò non petitis, quod est præcipuum? Deinde transiens illuc, ubi erant divites, interrogavit ipsos asperius. Et vos quid petitis? Hi fuerunt turbati, & ceperunt timere, ostendentes, se velle, dummodo possent, aufugere, sed non poterant. Tandem, urgente eos Angelo ad respondendum, dixerunt: Desideramus intimam cum Principibus familiaritatem, officia, dignitates, & opes, talia petimus. Sanctus Angelus ipsis nihil respondit, sed Dominus majestatis vehementer iratus, illos ex suo throno est intuitus, & dixit: Perpendite, quid agatis: si enim non petitis, & queritis bonum vestrarum animatum, maledicam vobis in æternum. Convertit se deinde ad pauperes vultu minus severo, & quasi ipsorum ignorantia ac miseria compateretur, dixit illis: Querite Deum, & observate legem ipsius, dabiturque vobis abundanter, quod petitis, non tanquam præcipua merces, sed instar auctarj. Tum mihi visum disparuit.

Addit Venerabilis Marina in eadem charta aliam visionem, quam habuit postrid. e. ipso festo S. Laurentij, & judicavi subjungendam esse præcedenti, cum sit quadam confirmatio promissionis, quâ Deus pauperibus est pollicitus, fore, si ipsum in primis quaesiverint, ut illis temporalia, quibus egent, adjiciantur. Pauper, & verò multum, fuit Ven. Marina, Deus autem illi non solum submisit elemosynas, ad sublevandam propriam indigentiam, verum etiam eam constituit veluti depositariam, ut multis alijs subveniretur. Fuerunt innumeri, quibus illa succurrit. Collocavit aliquot Virgines in honorato matrimonio, longè plures promovit ad Ordinem Religiosum, datâ omnibus competenti dote. Tempore famis & publicarum necessitatum ipsi Deus providit de

Vita Mar. de Eschob. Pars II.

abundantibus eleemosynis, ut per illam, tanquam canalem, derivarentur ad populum egentem. O altam & occultissimam providentiam magni Dei nostri, utentis operâ pauperis anicula, ad opem ferendam tot pauperibus, & quodammodo idcirco investigantis modos atque industrias, qui facile millenos potest condere mundos, & locupletare! Jam sumus hac de re fusius alibi locuti, hic solum pro nostra instructione prædictam brevem appono visionem, quæ ab illa sic refertur.

In festo S. Laurentij rogabam ardentibus affectibus Deum, ut me redigeret ad magnam paupertatem, & nō tot mihi submitteret eleemosynas. Quamquam enim per Divinam misericordiam bene impendantur, non patior tamen eas necessitates, in quibus alias fui constituta. Continuavi meam orationem cum varijs alijs affectibus, & conclusi dicendo: Desidero, mi Domine, ut, quemadmodum serpens se dicitur, transeundo per angustum petrae foramen, renovare, depositis veteribus exuvijs, ita & ego me renovem, ut mea anima coram te evadat quàm purissima, recto sincerissimo tui amore, absque ullius rei terrenæ admixtione. Dum isti exercitio essem intenta, Deus mihi talem exhibuit spectandam meam animam, qualis est in se ipsa, ac si penetrato angustissimo quopiam loco, remansisset sola, ac deposuisset quidquid est corporeum, omneque suos terrenos affectus, purum tantummodo secum auferens affectum placendi, & serviendi in omnibus, & per omnia suo Deo. Qualiter id fiat, equidem ignoro, quia, licet viderem meam animam ita puram, sicut alibi retuli, videns tamen, quod quidam Sanctus Angelus ipsam suis manibus apprehenderet, dixi ei, nihil contra mentem proferendo: Sancte Angele, noli id facere, noli illam tangere, noli re tam malâ tuas puras manus maculare. Nequaquam me maculabo, respondit Angelus. Cùm autem eam sic teneret, fuit conversa in candidissimam columbam, quam statim deposuit in manibus Dei, cujus Majestas ipsam mulcebat, plurimumque sibi illam placere ostendebat. Convertit se tum magnus hic Dominus ad me, & dixit

mihi: Accepta eleemosynas, quæ adferuntur, & maneant isthuc: ego enim scio, cur eas habere velim, & quare ab ijs fiant, à quibus offeruntur. Fui subito archissime unita eidem Domino, donec finit illa unione me adverterem esse in meo angulo. Benedicatur, & laudetur Divina Majestas. Amen.

Etiam si Venerabilis Marina dicat, se ignoravisse, qualiter fieret, ut, licet se videret tan puram in manibus Angeli, aliunde tamen tam sordidam agnosceret, ut verè timeret, Angelum posse ab ipsa maculari; bene nihilominus intelligebat, quomodo hac se compateretur. Quandoquidem enim sciebat, omnem animæ suæ puritatem & pulchritudinem esse donum acceptum à DEO, considerabat illud tanquam alienum, tantumque suæ existimabat esse imperfectiones & sordiditates, quæ ex se, & sibi ipsi relictæ, proferret sua natura. Peccatores, quia, ut ait Apostolus, vivunt in tenebris, præposterè hac in re judicant, & non videntes fetorem suarum sordium, attribuant sibi ipsis, qualescunque bonum, quod obtinent à Divinis manibus. In quali veretur caligine mundus, quod his materiæ, ipsa nobis descripsit in quadam scheda, anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo, decimâ nonâ Februarij, ubi sic ait.

Hodie manē fui in meo cubiculo quasi sola, & in tenebris, atque dixi: Ah Deus! verfor in tenebris, & sum sola. Scitavi audiivi Majestatem JESU CHRISTI Domini nostri mihi respondentem: Non es sola, ego enim hic sum apud te. Mi Domine, aiebam, non video te bene propter hanc obscuritatem. Scitavi me videri, dixit Dominus. Eodem autem momento circumdedit Eiusdem Majestatem pulcherrima lux, quasi radiosa, pariterque Sanctos Angelos, qui una adorant, quâ luce cubiculum evaluit clarissimum, potuique Dominum optime videre, & Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, qui erat penes me, cui dixi: Benedicite Sancte, tunc adfuit, & ego te non videbam? A Domino vero mihi dictum est: Soror, non erat hic Ludovicus, quia nunc advenit.

Duxit me Dominus per densam quandam caliginem, donec pervenirem ad cœlum, ubi, postquam me univisset suo Divino spiritali, mihi contulit, per suam misericordiam, sublimes cognitiones de suo Divino Esse, atque de modo, quo cœlestes Palatinos reddit beatos, sicut alijs dixi. Ego

postea quasi mirabar novitatem illius obsecrissimæ viæ, quâ hac vice fui ducta, atque tum mihi Dominus dixit: Volui tibi repræsentare præsentem mundi statum, ubi omnia sunt caligo ac tenebræ. Benedicta sit Ipsius Majestas, detque nobis suum lumen. Amen.

CAPUT XXIII.

Nonnulla hujus admirandæ Virginis monita, quæ conscripsit, ad bene progrediendum in via virtutis.

Post descriptas visiones, quas Venerabilis Marina à Deo habuit, concernentes doctrinam moralem, visum mihi est, referre hoc loco quedam monita, ac documenta, ad eundem directam finem, quæ dedit diversis personis, & sunt plena cœlesti sapientia, tanquam hausta ex pectore, cui Divina Majestas tantum communicabat lumen, eruntque instar singularis stimuli, ad insistendum viæ virtutis, & in ea proficiendum, omnibus, à quibus legentur, præsertim vero sanctis ipsius filijs, in sacro Diva Birgittæ, & reliquis religiosissimis ejusdem Ordinis Conventibus, quos, divina opitulante gratia, fundandos speramus. In quodam itaque suo scripto, ad devotas filias & socias, quas tum apud se habebat, & conabatur ad altissimam dirigere perfectionem, ita Venerabilis Virgo loquitur.

Charissimæ Sorores meæ in Domino Deo nostro, ut animæ nostræ dignum hujus magni Dei & Domini fiant habitaculum, sintque in ijs ejusdem deliciarum, quem admodum ipsemet ait, demissè vos & instanter nomine illius rogo, ut puram ei exhibeatis habitationem, & præparetis penetrale cordium vestrorum, ubi idem Dominus Majestatis est hospitio excipiendus. Animadvertite, ipsum quidem amore flagrare, attamen etiam zelare, ut purum sit cor, ac mundum. Ad fundandum autem, cum divina illius gratia sublime ædificium solidarum & perfectarum virtutum, quæ sunt felicitis hujus thalami ornamentum, in quo cœlestis Sponsus requiescit, inchoan-

dum erit à fossa, si cegeramus terram malorum affectuum, & passionum animæ nostræ, ejusque loco imponamus fundamentales & solidos lapides cognitionis propriæ, humilitatis, & contemptus nostri ipsarum, adjunctâ fide, & vivâ confidentiâ in Deum & Dominum nostrum, qui consummabit & perficiet in nostris animabus opus, quod ex mera sua infinita bonitate & misericordia cepit. Iple sit benedictus.

Hoc factò, id est quasi jacto fundamento, laborare vos oportet, Charissimæ Sorores, & velut manibus vestris operari, quàm optimè sciveritis, ac poteritis, extirpando malas radices, & inserendo generosas plantas, quæ producant fructum placentem Divinis oculis. Animarum autem vestrarum oculi semper sint, quoad vobis fuerit possibile, intenti clarissimo illi Soli Divini Esse, & in ipsum defixi: quia ad lumen cœlestium ejus radiorum laborabitis cum singulari solatio, celeritate, & profectu. Nolite unquam filiarum mearum dimittere ex oculis Divinum hunc Dominum, existimate illum esse stellam lucidâ, divinum polum, à quo nos duci est necesse, sinè quo procul dubio aberraremus à via. Navigamus, filiarum, per procellosum mare mundi, ubi tot sunt, & tam terribiles fluctus, impetentes navem animæ nostræ. Hoc autem tantum duce poterimus appellere ad portum securum cœlestis illius Patriæ, quæ est terra semper viventium in Domino Deo Majestatis, qui illuminat, & beatam efficit eam supernam Civitatem, ubi, ô utinam, per infinitam

Qq 2

ipius

Vita Mar. de Escob. Pars II.